

SAJÓ LÁSZLÓ

Úgynevezett élet

Elüldögélek cserépkályha mellett,
Hol héjában krumpli sül, egyet raknak
Tányéromra, elég az, eszegethet
Az öreg is, hámozzák, sózzák, vajjal,
Hozzá pirítós, harapom fogatlan,
Műfogsoromban ropog, hallom, érzem,
Az élet íze számban, hűlni hagytam
Borosteám, és örülök, hogy élek.

Eszem, iszom, elmondható, hogy rendben
Anyagcserém, elmondanám, szavam, ha
Krumplira, pirítósra, vajra lenne,
Már nem gondolok semmire, már arra
Sem, nem gondolok semmit, betakarnak,
Aludnom kellene, nem tudom, éj lesz,
Felébredek, megyek fejjel a falnak,
Vén fasz! és még örüljek is, hogy élek.

Ha jó idő van, kivisznek a kertbe,
Körbehordoznak, és mindig a napra,
Elvagyok, ha tudnám, kert, nap és engem,
Hogy vagyok, most éppen plédbe csavarva,
Aszok, epedek siralom-tudatlan,
Nem beszélem az emberi beszédet,
Magam árnyéka a napon, a szarban
Mosolygok, senki sem örül, hogy élek.

Nem tudom, nem érzem, tisztába tesznek,
Cserépkályha, napra, hordozgatnak,
Árnyékszékem, *már nincs semmi értelme,*
Míg végre egyszer megtalálnak halva,
Ő nem, csak mi szenvedtünk, betakarnak,
Ó, március, ó, élet, élet, élet,
Műfogsorommal a fűbe haraptam,
És mindenki örül, hogy már nem élek.

AJÁNLÁS

Untam már a liturgikus naptárat
Úgyis, végén kezdődik, decemberben,
Tavasszal vége, ősz, nyár ráadás csak,
Úgynevezett élet, mert kell a látszat,
Úgy tenni, mintha bármilyen értelme
Volna itt ennek, ennek az egésznek.
Cselekedjétek emlékezetemre.
Héjába sült krumpli, én már nem élek.

*A szövegben Radnóti-, Ómagyar Mária-siralom-, Pilinszky, Tóth
Árpád-, bibliai idézetek.*

Tóth Árpád a Tamás utcai szanatóriumban

Én, bús, vézna, szánalmas figura, betegen,
éjfél tájon, roncs tudóm rekedten felzihál,
egy percre most megáll halálom, szemközt velem,
itt e réme járta házban, neve: „Soha már!”

Az ágyon elnyújtózom, mint egy kezdő halott,
köhögök a sok beteg közt, néha vér tör föl
ajkamig, takarómon papír, félbehagyott
vers, elakadt sorok, nincs mérték az időből.

Csontcellájában öreg patkány gunnyaszt, szívem,
összeszorítom ajkam, ha már nehéz a kín,
fekszem hanyatt, kérem... én most... meghalok itten...
Isten bennem meghalt. Éj, más semmi, odakinn.

És egyszerre nagyon sötét lett. Mit tartogat
a végső pillanat? Fájón megadom magam,
vagyok még? Ez többé már nem nyári alkonyat,
valószínűtlen fénnel sugárkoszorú, a nap.
Élet! Élni, élni akarok, lenni még, még!

Ó, ragyogjatok, ősi sugarak! A halál
áll szemközt velem, árnyam teste suhan, éjfél
múlt. És jó volt élni, mint ahogy soha már.

A szövegben Tóth Árpád-idézetek, -parafrázisok.

